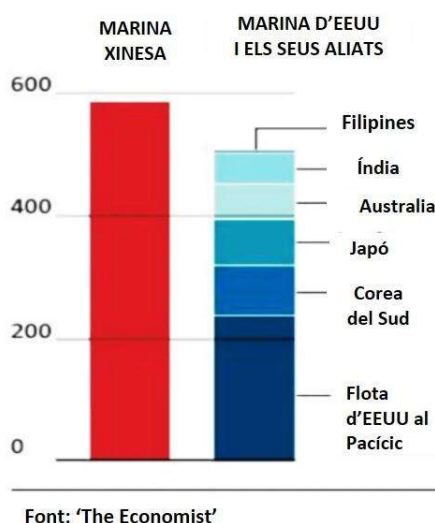

en el camp naval s'habilita per l'hegemonia en el camp del comerç mundial, que és el veritable fonament de l'imperialisme capitalista." (L'imperialisme dels portaavions, el Programma Comunista, nº2, 1957, publicat a El Comunista nº38, octubre del 1999).

El desenvolupament militar naval xinès

La Xina intenta balancejar aquest fet mitjançant les seves inversions en les anomenades "noves rutes de la seda", traslladant una part creixent del transport de les seves mercaderies a la via terrestre per escapar-se del control dels portaavions (sobretot nord-americans) i de l'exposició a bloquejos com el de Suez.

Ara bé, la Xina no es limita a desenvolupar una xarxa de distribució per via terrestre, sinó que en els últims anys s'ha fet amb la construcció, participació i gestió de nombrosos ports claus a tot el món mitjançant les seves empreses China Merchants Port Holdings i COSCO Shipping (El Pireu, Tànger, València, Gènova, Haifa, Gwadar, Chancay, el Hamdania, Rotterdam, etc., incloent el 20% de la pròpia Terminal de Contenidors del Canal de Suez a Port Said), així com ha desenvolupat la seva flota militar i ha pres posicions militars en llocs estratègics del comerç marítim: "La Xina ja és el país amb més vaixells de guerra operatius amb 350 (255 el 2015). (...) Tenen les majors drassanes del món (...). La República Popular bota en un any el mateix tonatge en vaixells que tota la marina del Regne Unit junta", alerta Greg Poling, del Centre for Strategic Studies (CSIS) de Washington DC." (La Vanguardia, 20-06-2021).

Si la flota de la Xina està composta per 350 vaixells, la dels EUA compta amb 293 (La Vanguardia, 2021-06-20). En el gràfic anterior es pot veure el ritme de creixement, observant la nova flota botada entre 2015 i 2019 per la Xina i pels seus competidors, en milers de tones.

No en va la primera base militar xinesa a l'exterior (que per descomptat no serà l'última) es va instal·lar a Djibouti, port que controla l'entrada, ni més ni menys, que del Mar Roig i per tant

LES TENSIONS IMPERIALISTES A ORIENT MITJÀ ESCLATEN A GAZA

Orient Mitjà continua estant en ebullició, amb cada potència regional tractant d'imposar-se a les altres i com a efecte dels moviments en aquest tauler dels EEUU i la Xina.

Extensió de la influència Xinesa a la regió

La influència xinesa s'estén per Orient Mitjà, com a tot el món. Amb l'Iran, "la Xina acorda invertir 400.000 milions de

del propi Canal de Suez. També manté un peu ferm en posicions militars estratègiques en tot el Mar del Sud de la Xina (maniobres militars, construcció d'illes artificials, desplegament de flotes "pesqueres", etc.), la sobirania del qual es discuteixen els països limítrofs i l'imperialisme occidental en general. En l'estret de Malacca circulen el 25% de les mercaderies del comerç mundial a més de ser la principal ruta per on passa el petroli importat per la Xina (Cinco Días, 12-04-2021).

El comandant suprem aliat a Europa de l'OTAN i comandant del Comandament Europeu dels Estats Units en el període de la intervenció militar a Líbia de 2011 i de les operacions secretes dels Estats Units a Síria, a principis de la dècada del 2010, acaba de publicar una novel·la titulada 2034 que fa esclatar la tercera guerra mundial precisament... al Mar del Sud de la Xina i que no augura un final precisament positiu per als EUA. EL BARRIL DE PÓLVORA SOBRE EL QUAL VIVIM POT REBENTAR PER MOLTS COSTATS, FINS I TOT ELS PROPIS IMPERIALISTES JA TENEN MALSONS AMB AIXÒ!

El seu interès de classe, fa que la burgesia estatunidenca s'oblidi en la seva fantasia que amb la crisi i la guerra naixerà no només el conflicte interimperialista sinó el conflicte entre classes: de la seva guerra sorgirà – si no sorgeix abans – la revolució social que acabarà per sempre amb el monstre mercantil capitalista i les seves guerres.

La crisi de sobreproducció no fa més que aguditzar la situació de conflicte entre bandits imperialistes: "quan ja no es tracta precisament del repartiment dels guanys, sinó de les pèrdues, cadascú procura reduir en la mesura del possible la part alíquota que en elles li correspon, per a fer carregar amb elles als demés. Les pèrdues són inevitables per a la classe en el seu conjunt. Però, **quina part d'elles ha de suportar cada capitalista? Això ho decideix la força i l'astúcia**; en arribar aquí, la concurrència es converteix en una lluita entre germans enemics. A partir d'aquest moment s'imposa l'antagonisme entre l'interès de cada capitalista individual i el de la classe capitalista en el seu conjunt, de la mateixa manera que abans la identitat d'aquests interessos s'obria pas pràcticament a través de la concurrència." (El Capital, Llibre III, Capítol XV, K. Marx).

Aquesta lluita es portarà a terme amb tots els mitjans que tinguin a mà: "«El capital» (diu el Quarterly Reviewer) «fuig dels tumults i de les baralles i és tímid per naturalesa. Això és veritat, però no tota la veritat. El capital té horror a l'absència de guany o al guany massa petit, com la naturalesa té horror al buit. A mesura que augmenta el guany, el capital s'encoratja. Assegureu-li un 10% i acudirà on sigui; un 20% i es sentirà ja animat; amb un 50% positivament temerari; al 100% és capaç de saltar per sobre de totes les lleis humanes; el 300% i **no hi ha crim a què no s'arrisqui**, tot i que afronti el patíbul. **Si el tumult i les baralles suposen guany, allà estarà el capital semblant discòrdia**. Prova: el contraban i el tràfic d'esclaus»" (citat a El Capital, Llibre I, Capítol XXIV, K. Marx).

dòlars (...) en els pròxims 25 anys a canvi d'un subministrament continu de petroli." (New York Times, 27-03-2021). Els intercanvis comercials Xina-Turquia (segon exèrcit de l'OTAN) van arribar als 24.000 milions de dòlars en 2020 (Belt and Road News, 26-03-2021).

Amb l'Aràbia Saudita, la Xina va signar el 2017 acords per valor de 65.000 milions de dòlars. I fins i tot amb Israel, el gos

de presa dels EEUU a la regió, s'ha aprofundit la relació com ja indicàvem en El Comunista nº64: *"Israel i la Xina han subscrit acords històrics de cooperació per a la construcció del tren d'Eilat, així com altres projectes en el futur, incloent el canal INLAND port nord d'Eilat. (...) El principal projecte a l'agenda és la construcció d'una línia de transport de mercaderies que unirà els ports d'Ashdod i Haifa (que donen al Mediterrani) amb el complex portuari d'Eilat, al Mar Roig. A més, hi ha plans per a prolongar la línia fins al port jordà d'Aqaba. (...) El primer ministre israelià, Benjamin Netanyahu, ha declarat que "el tren a Eilat és una prioritat nacional, per la seva importància estratègica i de política".* (ICEX, 2012). *"Pequín va ser el 2018 "el segon soci comercial més important d'Israel", (...) la suma global dels seus intercanvis comercials va escalar a 16.000 milions de dòlars, sent el primer importador i el segon país on les empreses israelianes van exportar més, la qual cosa va suposar el 10% del total d'exportacions."* (La Vanguardia, 09-07-2019).

Els moviments dels EEUU a Orient Mitjà

L'aproximació entre Israel i la Xina no deixa gens tranquil als EEUU: *"Un comitè del Senat dels EEUU va aprovar fa poc un projecte de llei en el qual va expressar "serioses preocupacions de seguretat" pel contracte entre Israel i el Grup Portuari Internacional de Shanghai per a la gestió de la instal·lació portuària d'Haifa."* (La Vanguardia, 09-07-2019).

La dependència econòmica d'Israel en relació amb els EEUU i l'amenaça latent de donar suport a la creació d'un Estat palestí són les palanques amb les quals els EEUU s'asseguren que el gos de presa continuï obeïnt. Els EEUU van aconseguir amb Israel el 2016 un pla d'ajuda militar: *"per a deu anys, el major paquet en matèria de defensa i seguretat a un altre país de la història de la primera potència, segons un comunicat del Departament d'Estat. La suma final que rebrà Israel s'eleva a 38.000 milions de dòlars. (...) Israel és el major receptor d'ajuda acumulada dels EEUU des de la Segona Guerra Mundial: 124.300 milions en dòlars actuals."* (El País, 14-09-2016).

Però alguns sectors comencen a dubtar de si aquest últim es mantindrà fidel: *"Israel podria quedar-se fora de les xarxes militars, financeres, comercials i tecnològiques de confiança dels Estats Units, tret que actuï amb decisió", per a limitar les inversions xineses al país, van escriure Greenert i Bird. [respectivament Almirall i Vicealmirall retirats de la flota dels EEUU pertanyents al think tank JINSA]"* (Middle East Eye, 17-07-2019). L'ambaixador xinès a Israel va ser de fet assassinat el 17-05-2020.

La qüestió és si l'amenaça dels EEUU de deixar caure a Israel pot anar buidant-se de contingut en la mesura en què la Xina pot apuntalar-ho d'altra banda, imposant-li les seves condicions.

Una cosa similar succeeix amb un altre aliat tradicional dels EEUU a la regió: l'Aràbia Saudita. L'aposta dels EEUU pel gas i petroli del fracking va portar a la burgesia saudita a enfonsar el preu del petroli. Van seguir les amenaces dels EEUU de jutjar a la família reial Saudita pels atemptats de les Torres Bessones i la signatura de l'acord nuclear amb l'Iran. La fracció de Trump va tornar a acostar-se a l'Aràbia Saudita, trencant l'acord amb l'Iran el 2015, la qual cosa no va impedir la signatura de l'acord entre l'Aràbia Saudita i la Xina esmentat més amunt. D'altra banda, l'Aràbia Saudita també intenta desenvolupar el seu programa nuclear, la qual cosa no es veu amb bons ulls per l'imperialisme estatunidenc que va arribar a fer circular que s'estaria fent amb tecnologia xinesa: *"El 2018, Mohamed Bin Salman, príncep hereu i home fort a l'Aràbia Saudita, va anunciar que el seu país intentaria adquirir armes nuclears si l'Iran continuava amb les*

seves tasques. Les seves paraules no se les va emportar el vent. En aquell moment, els senadors Ed Markey (demòcrata) i Marc Ros (republicà) van llançar una proposta de llei el nom de la qual era una declaració d'intencions: "Llei contra les armes nuclears per a l'Aràbia Saudita". (La Vanguardia, 07-08-2020).

Durant l'anterior mandat, els EEUU van aconseguir que EAU i el Marroc reconeguessin l'estat d'Israel. Desallotjada la fracció de Trump, la burgesia estatunidenc torna a posar distància amb l'Aràbia Saudita: *"el president estatunidenc ha donat llum verda a la difusió de l'informe dels serveis d'intel·ligència estatunidenc que implica el príncep hereu, Mohamed Bin Salman, de 35 anys, en la truculenta mort de Kashoggi."* (La Vanguardia, 26-02-2021) i *"Biden va avançar també la fi del suport dels EEUU als atacs saudites a Iemen."* (La Vanguardia, 05-02-2021). A conseqüència del canvi en la fracció dirigent dels EEUU, l'Aràbia Saudita i els seus aliats han hagut de desistir del bloqueig contra Qatar *"que des del 2017 depenia d'un corredor aeri amb l'Iran per a trencar el seu aïllament"* (La Vanguardia, 06-01-2021), bloqueig motivat pel suport de Qatar a través de la cadena Al-Jazeera i juntament amb Turquia als Germans Musulmans i a Hamàs.

El desenvolupament de les forces productives a Àsia li ha guanyat la partida als EEUU en els seus intents d'envoltar i aïllar a la Xina per mitjà de les seves intervencions militars a l'Afganistan i l'Iraq.

En qualsevol cas, la possibilitat dels EEUU de mantenir lligats curts als seus "aliats" es veu una mica afeblida per l'existència de la Xina que espera amb els braços oberts a qualsevol que els EEUU vulgui castigar "trencant relacions".

Mentre l'imperialisme dels EEUU ha basat la seva intervenció des de la segona matança imperialista mundial en parasitar directament el món i tractar de contenir o destruir el desenvolupament industrial i comercial d'àmplies àrees del món, l'imperialisme de la Xina va amb la xequera per davant i exalta el desenvolupament comercial i industrial dels països que van caient en la seva influència. És clar que l'imperialisme xinès no està fent cap acte de caritat ni té un gram d'altruisme, però la seva manera de sotmetre a les altres burgesies és exportant tecnologies, mercaderies i infraestructures, la qual cosa li dona un gran avantatge enfront dels EEUU que només té bitllets verds i deute que oferir a canvi de parasitar els guanys de la resta de burgesies del món. Cert és també que aquests bitllets verds han anat sempre acompanyats de l'amenaça d'una intervenció militar, però també en aquest aspecte l'imperialisme estatunidenc és cada vegada menys capaç d'impressionar al món.

L'acord nuclear amb l'Iran i les seves conseqüències

Fa temps que un sector de la burgesia estatunidenc no veu clar que l'Aràbia Saudita i Israel siguin un punt de suport amb futur i voldrien arribar a una entesa amb l'Iran. L'acostament dels EEUU està en part motivat per la transició de la burgesia mundial cap a les denominades energies renovables que comportarà una disminució del pes relatiu de la importància del petroli i de la mateixa Aràbia Saudita, així com d'aquest punt de suport per al dòlar per al seu paper de moneda de reserva.

Amb una població que gairebé duplica la de l'Aràbia Saudita, EEUU i Israel junts, l'Iran intervé a Gaza, Iemen, Síria, Líban, l'Iraq i al Golf, demostrant el paper que juga com a potència, la qual cosa explica també per què un sector dels EEUU preferiria recolzar-se en ell més que tenir-lo al davant. A més dels sabotatges a vaixells israelians, les forces armades iranianes *"van assaltar el petrolier de pavelló sud-coreà Hakuk Chemi i el*

van forçar a posar rumb al port de Bandar Abas, on roman retingut” (La Vanguardia, 06-01-2021) per a “reforçar la postura de la República Islàmica davant la negociació amb Seül del futur d’uns 7.000 milions de dòlars en actius iranians que romanen congelats en bancs sud-coreans.” (La Vanguardia, 06-01-2021).

D'altra banda, hi ha molts interessats a tractar de bloquejar aquest acord. Els sectors dins d'Israel i l'Àrabia Saudita que veuen en ell el preludi de la seva agonia com a aliats dels EEUU a la regió, els sectors dins de l'Iran que prefereixen jugar un paper imperialista completament autònom i oposat als EEUU o que compten amb recolzar-se a la Xina, els països o fraccions de la burgesia interessats en un preu del petroli alt ja que la fi de l'embargament llançaria al mercat milions de barrils addicionals que ara l'Iran no pot vendre.

Escalada militar a Gaza

En aquest context s'ha desencadenat l'última escalada de llançament creuat de míssils entre Israel i Gaza. Hamàs i Jihad Islàmic han desplegat un atac consistent en el llançament de 3.350 míssils per a superar el sistema de defensa d'Israel: “*el sistema israelià de coets interceptors Cúpula de Ferro (...) Es tracta de superar-ho per saturació, això sí, disparant, com l'altre dia, un centenar de projectils gairebé simultàniament a la menor distància possible del territori israelià perquè el sistema de la Cúpula no pugui reaccionar a temps*”. (La Vanguardia, 13-05-2021). La repressió per part d'Israel s'ha desencadenat sobre la població de Gaza. Alguns sectors de la burgesia israeliana s'il·lusionen amb què “*a les milícies els portarà anys reunir l'arsenal – 3.350 coets – disparat durant aquests dies*.” (La Vanguardia, 18-05-2021), però en realitat bé pogué ser molt menys temps del que calculen. La raó és el suport de l'Iran: “*El mateix Yahya Sinuar deia que estaven desenvolupant les seves capacitats gràcies a l'ajuda de l'Iran. És a dir, l'Iran no mentia en dir que la còpia de la seva Fajr-5, el M-75, es fabricava a Gaza. I el mateix ocorreria amb el míssil més poderós, el M-302 Jaibar siria (còpia del W-2 xinès sota llicència), que Hamàs anomena R-160. (...) És alguna cosa semblant al que ocorre amb els míssils iranians que disparen els huties de Iemen contra l'Àrabia Saudita*.” (La Vanguardia, 13-05-2021).

Aquestes escalades macabres són necessàries pels sectors de cada burgesia per lligar ideològicament el propi proletariat i per justificar o reforçar amb elles la seva posició: el sector de Netanyahu a Israel per tractar de forçar unes noves eleccions, el sector dur iranià per bloquejar l'acord nuclear, Hamàs per donar sortida al descontentament social a l'interior de Gaza.

L'escalada a Gaza ha facilitat la victòria del sector dur a les eleccions iranianes, però no ha produït les eleccions que esperava el sector de Netanyahu. Per contra, aquest ha estat derrocat per un bloc que inclou per primera vegada a un partit àrab-israelià. L'alternativa que se li planteja a un sector de la burgesia israeliana és la següent: qualsevol dia EEUU pot arribar a deixar caure a Israel o, la qual cosa és pràcticament el mateix, obligar-lo a acceptar un estat palestí. Llavors Israel seria engolida sense més com una gota en l'oceà. L'única manera de sobreviure seria integrar-se com una tribu àrab més, integrant prèviament a la burgesia àrab-israeliana en l'administració dels negocis conjunts. Observem com les declaracions de l'actual fracció governant als EEUU transmeten aquesta ambivalència i caràcter contradictori: “*el president dels Estats Units va ser rotund: “No hi ha canvi en el meu compromís amb la seguretat d'Israel. Punt”. A continuació, el president va ser categòric en advertir que “no hi haurà pau” fins que la regió reconegui “de manera inequívoca el dret d'Israel a existir com un Estat jueu*

independent”. Dit l'anterior, Biden sí que va admetre un canvi. “*El canvi és que encara necessitem una solució de dos Estats. És l'única resposta, l'única resposta”, va insistir el mandatari estatunidenc.*” (El País, 22-05-2021).

En el desenvolupament del conflicte interimperialista, els morts els posa sempre el proletariat, sotmès a Gaza i Israel a les dues tendències del nacionalisme burgès en lliça, la sionista i la islamista dels carcellers del camp de concentració (Hamàs-Gihad). Només es podrà desenvolupar la situació a Orient Mitjà en el sentit d'un conflicte de classe a través de la ruptura amb totes les burgesies contendents, locals i mundials.

No hi haurà pau a Orient Mitjà mentre existeixi el capitalisme

La renda del petroli i la posició estratègica en el comerç mundial són una maledicció per al proletariat d'Orient Mitjà que no acabarà mentre no abatem el capitalisme.

Orient Mitjà és una de les àrees en les quals és més urgent i més evident la imperiosa necessitat de liquidar al capitalisme, en la qual es demostra més palpablement que l'única sortida és liquidar per sempre l'economia mercantil: no hi haurà pau a Orient Mitjà mentre existeixi el capitalisme.

Orient Mitjà és també la zona del món capitalista actual on és més intensa i òbvia la necessitat del ressorgiment de la lluita de classe internacional per a fer possible una posició de classe independent enmig de l'intens i aclaparador foc creuat de l'imperialisme mundial i local. **Només la represa de la lluita de classe internacional i la revolució comunista mundial acabaran amb la matança i destrucció sistemàtica a Orient Mitjà!**

Això pot succeir demà mateix? No. Però qui en nom d'una solució més immediata proposa la col·laboració de classe amb la pròpia burgesia i el sotmetiment al nacionalisme, es fa còmplice de l'actual joc macabre i traeix l'única revolució que podrà acabar amb aquest malson. Tota la ràbia i impotència acumulades avui per la massacre sistemàtica del proletariat a Orient Mitjà ens ha de donar més raons per preparar aquesta revolució, l'única que podrà posar fi a la situació d'opressió i explotació a Orient Mitjà i a la resta del món. AQUESTA REVOLUCIÓ ARRIBARÀ. I llavors ajustarem comptes amb aquest sistema d'explotació i amb tots els crims perpetrats sobre l'espatlles del proletariat mundial. Com hem dit tantes vegades els marxistes: “*És en aquestes franges de trobada entre els pobles, en aquestes zones bilingües, on l'internacionalisme proletari ha de donar proves del seu valor, rebutjant les banderes de totes les pàtries en favor de la bandera vermella, l'única bandera de la revolució social.*” (El Proletariat i Trieste, Battaglia Comunista nº8, 1950). La consigna immediata dels comunistes a Orient Mitjà només pot ser:

CAP CONCESSIÓ AL NACIONALISME! CAP SUPORT A LA PRÒPIA BURGUESIA!

RUPTURA DEL FRONT NACIONAL! ORGANITZACIÓ INDEPENDENT DE LA CLASSE OBRERA! CONFRATERNITZACIÓ AMB EL PROLETARIAT DE LES ALTRES RACES I LENGÜES! ORGANITZACIÓ CONJUNTA DELS COMUNISTES EN EL PARTIT COMUNISTA INTERNACIONAL!